

במעלה

א.

התוספת הקלה של התמרמרות הרישית וכוססת, שנצטרפה לכל מעליו הנלווים של לורנץ, העידה, כי בהיותו נצב עם אשמורת-הבוקר פנים אל פנים מול האספקלריה הענולה שלו רואה הוא בעל-י, שאין הדברים כשורה. מתוך הלהט הסכחיל של עינו המבקשות מעטה-הנומה אתרי ליל-הוללות נצנצו הרהורי-הרמה אוריים, שאינם נחססים באצבעות ממש ואז נתפזרו קריפיר-משחק כמו מצליהם, הבקבוקים המרוקנים השתברו אגב נפילה פתאומית וחברי-מיעו נתפסו כהשאי בליותה של אותה הבחולה הנגדרנית, המעורפלת למחצה והבקיאה בתריסר קופי לטים השטופים בומה, שהיתה ממתם פעורת-פה ובצוחה קילנית לצהלת-רוחם של המסוכים. באילו השעות היה מוגן משפלה-המדרנה אשר למתרייה-ההרנשה איזה נחש עקלתון והציף גל מסטיק של שנאה כנושה לאבא שלי, זה הבנקאי הנפוטם, שכל גרנד-ינופי הבשרני להוט אחרי הבצע ושלא השכיל - למרות היותו מי שנה רציפות בוינה המעטירה - ללמד את לשונו גרמנית צחה והיה נוהג בשיחת-חולין עם ואטומי-הדניים לשרבב אינו מלח בלהיק באילו לא הניש בה, שאין לידתה על טהרתה של שפת-איכנו היציבה והמהוקצעת.

שניט, חברו לספסלה-אסכולת וסוצי ילדנו מפורסם לעתיד לבוא, לא היה נורם את איבת-הסגורים ופרוצה הזו ואנב תוכת-מים מנומסת הובילו פעם ביום אי לשכת בעקיפין אל הפרטר ההומה, כשנתקבצה בטפזרו דלת-העם המתאוה לשם היסח-הרעת מאנות-יומם להתעלם בת-ינוני-ביסר, שהקיסר התנון ושרייה-המדינות ערכו למענם בכרך ההדור הזה: כמה נמלים שחומים שעל דבשותיהם מתרועעים בשבעים לשון בריות העטופות צבעונין-איוה דוב הנחון בקולרין והמטייל ארוכות על שהים ומלקק את כפיו ברעבתנות, כשמצנפת משולשת ובחומה המתנדרת אילך ואילך חבושה לראשו, זוכית מער דשת שנטשמששה מרוכשי-מוש ושמשקפים בה על פלג הירח החלוי מעל הקרקס, מסלצת אדומה עלסתותיה נפוחות וכל העובר עליה מעניק לה מחנת ידו הכבודה ועלמות אין מספר המי-רקדות בעירום ועזיה על כדיה-ראינע, המומס האכתי על דוכנו המטיר את כדיהותיו הספולשות ותמדנדונה הנוררות אחריהן העלאת-הרקקה שלש פסיעות מן

מטצהלות-העם ודורין הסתער בו למראי-הענים - כדרכם של בני-אמרים - אשר יצא הנשנות סבלים והתחתה ומשום שחששו, שמא יחמלט מפיו איזה סלמול משימש וחסר-טעם התחיל פוזז לנששו בחצאי-סלים:

— שחקה פיצו, פה בקי לא י— לין...

שנים המיושל והד-הווייה שבא-פי שלא עמד בסני כל התרנשות מופרות, מכלי לה ש בה מין גולין קרושים ומושתתים הודבקים בקצה הלשון, שמעו באמ-עיה-פויסה:

— מה אתה מלל? אני גרדלתי על גלי-בדיות האלה ואין הרחורים נפתי-טיניות שלטים ביי...

לורנץ הנכוך לא ראה טוב לפניו אלא לצאת ידי חובתו במימרא בנאלית: — דא עקא, שאין הלב מודה בעקמ'מית שלו...

שניט ינעלב נשך את שחתותו המהירות וכלאה-הריד הפליט ערעור מכול-מרידות:

— וסבור אתה כי הגדלים על תלי-שטרות עדיפים המה? הנזיפה תרוקת שכשאלה ננעצה ברודה הנזקב בכשר החי, שנחמס בצערו, ולא מסקה לחטמו, עד שנפלה בו להלמות-הדם המורחת של עלם צמא-זוהר ביסודי האמת - זה הכרעה.

בחוקת-יד צפודה, מניידת ומתוחתת שירים הונקעו בעמל דורת סימטאות צרות ועקומות בכליוח-הארסה, שכבוה-פחם אטומות ואפלות נחוצצו ונטלעלו בקרוניות הרחומות לסוסים ניצים וסומים ונתערמו למעלה כשכל דהיכת-הם מברקת בשפעת-זוהרוים לקראת החמה האמחה, המפורת ללא תשבנות-כילי אלומות-אור סלאות ומשתכלות בזהכס-אסאותיהן, יום הוטלו נפוחת-אדם בטעייה-משכים ויריהם הקשיות נצפנו להכות באבן אפלה בריתמוס תרגוני של נקישת-פפשים מהי מרת ובערכים פנים אל פנים מול נתחי החיים השסועים האלה ומשתקפים לעיניו הפרושות חשופי-שמחים כמלוא-עניותם המדהימה נתקלסה מנרעיניותה המכזיבה והמדומה הישיבה הממושכת במטבאה הרועש- לד ספלייין תוסס וחמוס ופרישת-הנדודים באישין-לילה ובפי-בדכים; ובי-תחתיות-התפיסה האינטואיטיבית, שעשתה את אלאכתה העיונית שלא מרעת-בעלים, החנודר ענבול בן-כסף המטרמר נועזות בחזה הפעסונים הנאלטים, ואו נתגלגלה לתוך הצבורה-הלהג הסוהו והעקר שבקלובי

צופים לקפליטי-הכרוכ האלה המתנכבים למתח-הקרקס, סבורים חכיות, כי פרנסה בלתי-מרוגנת היא, שפיות, בינינו לבין עצמנו: הכל-הכלים, העיקר, רבותי, שהכי ניסה וזלה והקרקס ערוך בטוב-טעם... הלה חצין בעינים פקחיות ועיפות ובמסיעות-חולדה זהירות נסתלק מחברתם, כאשר נודדו להבריד מחדש בדיחות סמורטות וקלות-התעופה ושוב עמד שעות רצופות על דוכנו והטיח כלפי נוש-הנאספים מיטרות רותחות ושנונות באפי-פוחן המחלידה, מתנמימים ת חדים המבחיקים לברק-נביחותם הפנימיות והמת-פצלים לרבה-משמעות סנרות ומנוהכות ומלססה נענה לו צחוק רבי-פנים, משתולל, צמאה-המקצות, לאחר שנכלא בירכתי-אלכ ששת יטי-המעשה.

שני המטרנטיס פרשו: בדומיה

השפה ולחין והקהל התעל סחור-סחור לאלימיר שלו והוא חור כרציות מתמידה על האפילונו המונטוני המודחל בעקבות-הכדיחה:

— מרנן ורבנן... שופרי דשופרי... זול שבזול... הכל במקו השות... אשרי הנכנס והקונה את עולמו בפרופוזיטים... אחר עוב את מעמדו והתחיל להלך בקהל על מנת לזרוז לכניסה ולכשהרניש בשני הסמוד, טים המופרשים במקצת נתקרב חרש, כאילו פסע על בהונותיו, תוה לפניהם קידה אדיבה ומקוינית והשביע ביהרא מוצנעת:

— ירשני כבודו לחצין את עניותי בפניו, שמי: שניט סניור, מאד ינעם לי להכיר פנים את ידי-רבני, מתמקדי, כידוע, לבדה את דעת-הקהל בשלשים כתר לחודש, זול שבזול, צריך כל היום להטיף נופתי

הפעלים תרועתו המצויה והמעוררת של אחי מצירייהבורים, לורנץ, שחתה לשכנתיהם הדקיקה נשחרו כפרצופו השמי קיים עדינים של ילד שזשועים. מאת האוים החלוצים לצדיהפנים המי פוחמית יובישי ינעשו כאפרכזה קלטנית המסנת את ידיהתחזים היוצבים להכו- מרי ויהתרים במאייקודש למעליצדק עלי אמו. בנאומי המפרכסים כרהיטתם הימפריביות רית ורמשולחבת נטסלה להביעההמישרים בנוונה הצלול, הליכי קנכטאי אינו גערתינו פרועה הבערת עד דכוכה של ההכרה, כאילי ועקה מנרנו טינא וצחת, קנוולטיכית, הנדושה שביכיהסום צורב, נכואי והמקרטע את לוייהסתכות האשכנזית דצרוסה והי שנקלת ליענייהדוכר פיונה ארשתיםים חלקי, גלופנסגוסית ומלגלות של מי שזיה סורתינתן כידותו ושהיה רניל לרקלם רמות בהדגשה מלאה, מועיקי ורועמת עד כדי טרוף ובעציהיענים, כשהגעהיני הפושרת הופכת בן רנצ שלחכת נועיה סוערת ומנועההקצוות:

— וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׂוֹפָר גָּדוֹל... הַלֵּךְ וְקָרָאתָ בְּאָזְנוֹיְרוּשָׁלַם... אֶל תַּחֲשֶׁף קִלְקֶף... מִי יִתֵּן רֵאשִׁי מַיִם... מְקוֹלוֹת מִים רַבִּים אִירִים...

עם הצליחה ועקתו המטרדה להטייל על לאליההדקרים יד מסורלת המיחקת את תקותיה. בית להלגהתרים קצובה אחת ואלפי העינים החלוצים ביר צאירפיו התלכדו בנרתימאור רבתקים הי קדת בעל הצעות הדרכים והמשור- בים במלואיעוזם והנה סתאום הגיח נאין רואים שידר הככוש והמנוסם החל- משמיע מתונת ועל מי הנקללים הצלפה יפסיתו של יפת בתרכובתגבים קלים וסילוסשים, שניטל בהם עיקצם המרעיל וכל גאסאים כאילו היפלו בירי רכות לתך משקצההנרדה המרופדת, שהשיכה בה יפה לסוחר ועיר ופיקה החוכב את התכונה ההנרנית הצוננת ואת עריכת ההצליחה הנחונה לסרע, כאותה שעה היה לורנץ פוקן את עינו הועמות לרוחה ומחוך חרדה מיואשה ראה לפניו את שגדר הנטל אז כחרוזתהלהט הזמרת את צנאיהמקשיבים ודרדר אותה לאניו- פעולה פעוטים ורכים, שפציהתם נעשית בשפיותיד והנה נס יעניימאונים אורב נצנוץ של איזו הנאה מסותרת, כאילו הונח להם מנורל כבדלהט שהועטם עליהם שלא ברצוןבעלי, קעא קמאז הוברר לו, ללורנץ, שהקיקע משתמט מתחתיו ונפותיגליו הנוצרו שוקעיה לאטן באנמי ים נרמש ודלוה, אשר על שחתו מתיצנים להקות להקות שומעי- לקח ומאייכים לו לשון רוקה גלוענת ועל מאות הכתפים נשא שידר, תלמידה הוחק של מוציאדמוקרטיה שלוםביתת המהלכת על גבי דהתרוצצות באנפילאות של לקה, שלא להדרך את מנחתו של האורה ה אנן הנומע ביוכתייבחו את הקפה השזור שלו ומציין בהרחבתהרעת בעתון בן-ימי.

למטרצלצל האינטרנציונלהנתחור למי שהיו נעלבים ואינם עולבים, שצריך ליטל את הידים, שנשחררו מסכעותי האויקים, בכיור הועם השותת נקמתדורוח

וצריך להימד באמצעותהשוק הכית ייש מובחר ולקדש בלנימתרייה פרנר סלביה על השעה הקבין של חרדה, שיררו כרוכים בכנסיהדגלים הארומים הסתנוספים על גפיהבתים ומעל ביסוח איעי רפרסה נלוייהמראה ובתיחרון מלתימרדות, שהיתה אמורה ברהמיר השענוד והתחילה עתה מרצדת בהפזה שכורתגיל, עד שנכנסה באין רואים ללכות העוברים על גדותיהם:

— תהי ה-מ-ה-פ-ב-ה-ו
לכשנתבקעה בתוך השלוח המנמי נסת של סינה פובינציאלת חבויה השמועה על תנכרתייהסבת שבכרכים הכריו שבויההמ"חמה ביטולמלאכה והמנהג נחקשט בשרעפייאלנות משנשנים ומתוך שלליהצבעים המוליק ריחוח חריי סי, שנרפה מהם פריחהבראשית עסיר סית, בצבצת איזו חידתסתרם שבהת הרשותסחאום ובנווייהלב נהגלו אפיקים כזוסים המפכים בהמיתפלאים פנימית ורבתעליכה, לורנץ השכיל להבין, כי שעה קלה זו של חוזת עילאית אינה אלא סחת חסד יקירה הפוקדת את האדם פעם לדורות אין מספר, למיכך אפר להעלות בלבם אנוקתאור המלהמ סביבה והיה בשובם לסכורתם והדליקו בעצמידם את נריתהמיד לתרותאדם רעוב, באשר שתי ידיו דמוינעות זרעו את טיחביהשדות המפרגנים את כרכי הים והעלו את בית היוצר למלאכת החיים, בערנים התכנסו סביב לו אנשיי המהנה ובהקשבה רומפת נקלטו דבריו העזים עד שנקלעו כולם בעינול נסתר האונד בחושיאנמן דקים ונשבועו בלבם, כי בהיעם לאותן הכלונסאית הארובות הניבלות בין סדינה ומדינה יוצאו מסרהפי אסונת את אנוקתאור יבתרועה יוכרו יום שכולו טוב הבא עם סיוסהמלוכה לכל אשר שלחו כשם איזו מולדת מסלצת, הוללת מייבביניה, את צעירי העובדים לפטם כבשרים הרענן והריחני את לועי החוחים המפזרים ולהטיל את גופם הנמיש והאיתן בין גלליהשדה, בנתיבות המסתלים בין שדמת השפון המכרכסים את אלפי הפרסות המרובעות של הערכה רחבתהלב והחנת הידים ננררו שכויי הסלחמה בדרכי התשובה לנאותהמולדת וכל אחד מהם הרניש את עצמו מפולג לחצאין, כי הנפש נתלתה, בהינת קננישיים, בפסנת רוס בודרת, כאילו אמרה להטיל את עצמה לתוך חלליהכלת איןסופית הזרועה אוריקרות ברון יחד כוכבי-שף, בעוד אשר רטיה האברים המנושמים וככדי המשקל ראו את עצמם נהונם בכית מרוח הוסה ונועש כשריה חרף של בשראחים מסונן עולה לסדקיהנחורים והפה דפפור המכליש פורישים מלכינות נועה משפעתיההפעלות: אה... — לורנץ מתח או במשיכה מאומצת את הקורים המשורים של מענלהאנדה שעני סביבם, לבל תשמע ברבים רביעיתהנניחה, שפרצה מניונו של מתלונן בסתריהניו המתנענע בחשאי על קניטההייש הכפרי הצוכמת את הנשט כדי השתככה לבית חבליעה ועל ההרמוניקה הנועצת את סנינתה הצרורה לתוך סקעתהקללות

האוקראינות המסתבכת בענייההבל של הקמשמח: — הן את היידים מוכייהשחין ומוכראלוה, הכם עד חרמתו הך, אחא, עד כלותגשמה!

עם ביאהמנה אל הכלונסאות הארוכות התוחמות ללא פשר ומעם בין נכולותעמים נלוו אליהם משמרותהיילים מכניארצם, שנאצבעותיהם הנרומות נתונות על פיותהרובים ואילו לא עינו הסנטיית של לורנץ השלוחה בעדת הנודדים פרוטיהבנרים המכתמים את רגליהם המועדות ודאי היו פוסקים מלי הרני על יצויילבם הך את המאויים המווקקים ובהרריהכנפים, עחה נתבעו העינים הסנטייות למשנהדמיתוחת, כי סחור סחור לקרקסין, שנשתלחו לחוכו שינולה, רעמו ססיעותיהם הנסות והומד מות של הסרדיוטים הסזוינים ונס למני ולפנים של מענלהמושבעים התנער איזה חרוטף, מלשני סת, והתחיל סתרים כלפי היידים הבוויים, אשר סברו בארבעים שקל את אלהיהגויים ואליו נצטרף מניערלים ומסילא התחילה עינו הסנטיית של מעלההאנוקה מעמעמת כצנעא וחוייהארנמן המתוחים נתפקעו בעער חרישי, שנכספנ כחמיסההנרופים של גל עזוב וחרוםאף, נתפקעו באין הד וקשב...

חרף פעפעה בלכות ההטפה לעיניוילטטה והזרות הנשויות והמוכנות להסוך את סרוריבראשית כאילו נתאמני לתגרתידים, עד שנפרצו באחד הבקרים הוררים נדרייהאבן הסוגרות על הקרקסין וכי שזיו עתידים להניף את גרונם הסמורם על הגוע הנכוב של טונרכיה בלה וחשושה על מנת להריע נראשוני הכרזים על ברית חדשה, אשר למשטר החיים — ומשכו הפעם בעקבות גוי חרוטף ופשטו בעירה היהורית הרובצת בשפועיההר וההניוית עקומיתדלתים

נעקרו במשונה הידסקית, פדציפייחודים מיואשים ומתחננים הצינן למחציתרנע ספתיו הבתים הנעולים ונחעלכו תוך כדי הנפת חסופי בסנריישראל חסרומים בקצותהסמטא ולורנץ נחפו לככות כאצי בעותיו הרועדות את רשמייהחוללה הדו- עכת והעמיסה שהורהה בו באהיית הכרובה הקלוש ומול עינו האפלות יצאה במחולותסחוזת טעותו היסודיה, והאובלת את בשרו עד דכא והסוחפת את שתי רגליו הכושלות לשפתההגר המכי גליועם והמבטיה ברמיחהסתרם טלוה נצחת לכל המפקיר את עצמו כתוסאמונים למרישבחיו הנועפה והסואנת...

לכרקההגיתות של המשמרות המוכי פלים התיצבו הפורעים למחרת היום כחצר הקרקסין ובהרכבתראש המיניו לבואו של פון פלקנכוש ובינתים נח מנסם המסוטמם על נופתו האחה של לורנץ האופלת על הקרקע ואף בבתי עין אחת לא נודעעה, לכשנתקלה באותו הייוד הקופא המרחף על שפתותיהם של דמאנדים את עצמם לדעת, כאילו הבשר הזה המוטל לפניהם לא להט במחיצהם ולא שימש להם פנסחנם במבוכתהלילות, רק אחדהיעומדים במע רכה, מי שהיה שויב בעירתו, נתן את עינו הדומעות כחטמו השמי שר הנסבע וספה בקצההשרוול של אדרתו הרחבה על פניו הצנופים וקמוטיהצער ולבו נהאזה לישב באותה שעה על גביהדרנש שבקליו ובחילייןנעלים ליבב ארוכות בומרה מרוסקת של סרקייקנה עינים כלפי הבוא המסחרר בשבעתרוקיעו הנעולים.

על אלה אני בוכי, עיני עיני יורדה מים...

דב שמונה

היפה